

Sygn. akt IV KK 388/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **R. D.**

skazanego za przestępstwo z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 września 2019 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt IV Ka (...) zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 22 grudnia 2017 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wniosek obrońcy skazanego R. D. nie zasługiwał na uwzględnienie. Wstrzymanie, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k., wykonania zaskarżonego kasacją wyroku może nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem trafności zawartych w nim rozstrzygnięć, zaś zastosowanie wspomnianej instytucji jest odstępstwem od reguły bezzwłocznej wykonalności prawomocnego wyroku (art 9 k.k.w.). Dla takiego postąpienia jest konieczne stwierdzenie zaistnienia szczególnych względów, w szczególności, że podniesione w kasacji zarzuty są *prima facie* zasadne i wobec tego zachodzi wysokie

prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18).

Rozpoznając przedmiotowy wniosek Sąd Najwyższy – nie przesądzając oczywiście ostatecznego efektu wniesienia kasacji, który to nadzwyczajny środek zaskarżenia będzie stanowił przedmiot badania na rozprawie – nie stwierdził jednoznacznej zasadności podniesionych tam zarzutów, ani też innych doniosłych okoliczności, które mogłyby spowodować nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania, a przez to przemawiać za zastosowaniem instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k.

Również obrona nie przedstawiła argumentacji dającej podstawy do przyjęcia, że wykonanie wyroku przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji może spowodować wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki i tym samym łączyłoby się z wyraźnym, nieuzasadnionym pokrzywdzeniem skazanego. Samo złożenie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie uzasadnia odstąpienia od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, zwłaszcza gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest oczywista.

Takiej oceny wniosku nie może zmienić aktualny stan zdrowia psychicznego skazanego. Osobom odbywającym karę w warunkach izolacji penitencjarnej ustawowo zagwarantowano możliwość uzyskania bezpłatnych świadczeń zdrowotnych (art. 102 pkt 1, art. 115 § 1 k.k.w.). Przywoływana przez obrońcę argumentacja może natomiast stanowić podstawę do wystąpienia do właściwego sądu o odroczenie wykonania kary (art. 151 k.k.w.) lub też – jeżeli jej wykonywanie rozpoczęto – o udzielenie przerwy w wykonaniu (art. 153 k.k.w.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodzą dostateczne podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.